

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 615/25
16.7.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Данка Лаушевића, чланова већа, са судским саветником Татјаном Аврамовић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 и став 2 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 419/24 од 02.04.2025. године, након седнице већа одржане у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 16.07.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, а пресуда Вишег суда у Београду К бр. 419/24 од 02.04.2025. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 419/24 од 02.04.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 09.06.2024. године, када је лишен слободе, па до 02.04.2025. године, када му је притвор укинут, као и на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесет хиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца од правноснажности пресуде, с тим да, уколико новчану казну не плати у остављеном року, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора. На основу одредбе члана 78 и 87 Кривичног законика и члана 348 став 6 Кривичног

законика, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, који су од окривљеног АА одузети по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за град Београд, ПС Вождовац, ПИ Вождовац, број 32238/2024 од 09.06.2024. године, и то: пиштољ марке “Чешка Збројовка”, модел “50”, калибра 7,65 мм Browning, видљивог фабричког броја ..., стартно, гасно, сигнални пиштољ уклоњених ознака произвођача, фабричког броја, марке и модела, калибра 9 мм РА Blanc и 24 (двадесет четири) бојева метка калибра 7,65 мм Browning. На основу члана 78 и 87 Кривичног законика и члана 535 ЗКП, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, који су од окривљеног АА одузети по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за град Београд, ПС Вождовац, ПИ Вождовац, број 32238/2024 од 09.06.2024. године, и то: пушка марке “Застава”, модел “70АВ2”, калибра 7,62 x 39 мм, видљивог фабричког броја ... и 60 (шездесет) метака калибра 7,62 мм. На основу члана 261 и члана 262 став 2 и члана 264 ЗКП, окривљени АА обавезан је да Вишем јавном тужилаштву у Београду плати трошкове кривичног поступка у износу од 93.375,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени АА је, на основу члана 261 и члана 262 став 2 и члана 264 ЗКП, обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи и окривљеног АА осуди на казну затвора у дужем трајању.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, поднеском Ктж бр. 674/25 од 11.07.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужиоца у Београду и ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исту преиначи тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 1 и 2 Кривичног законика.

Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 447 став 1 ЗКП, одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеној жалби, у складу са одредбом члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена

пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводима да су разлози првостепене пресуде о одлучним чињеницама противречни изреци, док су разлози ожалбене пресуде потпуно нејасни или у знатној мери противречни, будући да су, према тези жалбе, проистекли из погрешно утврђеног чињеничног стања.

Према жалбеним наводима, јавни тужилац у суштини оспорава оцену доказа дату од стране првостепеног суда, истицањем да су одлучне чињенице од значаја за правилно и законито пресуђење, погрешно утврђене. Наиме, према наводима жалбе, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде учинио неспорним да су од окривљеног на основу потврде о привремено одузетим предметима, коју је окривљени потписао, одузети предмети, и то пушка марке “Застава”, модел “7ОАВ2”, калибра 7,62 x 39 мм, видљивог фабричког броја ..., која представља аутоматско ватрено оружје са олученом цеви, која је и функционално исправна, као и 60 метака калибра 7,62 x 39 мм, који представљају муницију за ватрено оружје са олученим цевима и који су такође функционално исправни, а која чињеница је поткрепљена и другим материјалним доказима, и то записником о претресању стана и других просторија и потврдом о уласку у стан и друге просторије, те извештајем о форензичком прегледу лица места, заједно са фотодокументацијом, као и записником о вештачењу НЦКФ и исказом вештака Андрије Божовића на главном претресу дана 18.12.2024. године. Међутим, првостепени суд је, ценећи одбрану окривљеног у делу којом је негирао да је држао предметну аутоматску пушку, припадајућу муницију и оквири, нашао да таква одбрана окривљеног није оспорена изведеним доказима, јер током кривичног поступка није испитан ниједан сведок из чијег исказа би се могло закључити да је окривљени држао предметну пушку и муницију, нити су изведени материјални докази, као што је ДНК вештачење или идентификација папиларних линија окривљеног на предметном оружју, муницији или оквирима, а из којих би се могло утврдити да је окривљени држао наведене предмете или имао какав контакт са њима. У погледу наведеног, жалбеним наводима се указује да је суд очигледно занемарио исказе полицијских службеника ПС Вождовац, ББ, ВВ и ГГ, дате у истрази пред јавним тужилаштвом и на главном претресу, а из чијих исказа произлази да је у остави за дрва у великој кући, у котларници иза гараже, у непосредној близини аута где је затечен и окривљени, у другој гаражи која је иначе спојена са гаражом у којој је затечен окривљени, у торби, пронађена аутоматска пушка са муницијом са два припадајућа оквира, па, према наводима жалбе, остаје нејасно како сама потврда о привремено одузетим предметима коју је окривљени потписао, у садејству са свим наведеним доказима и исказима испитаних сведока, није довољан доказ да је окривљени предметно оружје и муницију и држао. Наводима жалбе се посебно указује да се окривљени у истрази пред јавним тужилаштвом бранио ћутањем, а да је тек на главном претресу пред судом дана 29.11.2024. године изнео одбрану, у којој је негирао да је држао предметну пушку и муницију, наводећи да је то пушка његовог покојног стрица, који је био полицијски службеник ПС Чукарица, те да не зна како се та пушка уопште затекла на месту где су је полицијски службеници пронашли, односно да је исту први пут видео тек када је полиција дошла и пронашла је, услед чега је, према становишту јавне оптужбе, оваква одбрана окривљеног уподобљена току поступка и изведеним доказима и срачунато дата на умањење кривичне одговорности, налазећи и да је суд олако поклатио веру одбрани

окривљеног у овом делу, пренебрегнувши све наведене доказе. Жалбеним наводима се уједно указује и да остаје нејасно зашто суд није наложио ДНК вештачење по службеној дужности, ако је сматрао да је то неопходно, “у одсуству” других доказа, како би се предмет доказивања свестрано расправио, а у складу са чланом 15 став 4 ЗКП.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, на основу изведених и правилно оцењених доказа, које је детаљно анализирао у образложењу пресуде, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, и то како оних који иду у корист, тако и оних који иду на штету окривљеног АА, а у склопу изнете одбране окривљеног, у потпуности и правилно утврдио све чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари и за своје чињенично и правно закључивање, супротно наводима жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, дао јасне и непротивречне разлоге, које у свему као правилне прихвата и другостепени суд. Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, дати разлози првостепеног суда су у складу са садржином доказа на којима се заснивају чињенични и правни закључци првостепеног суда, па, самим тим, првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена правилност и законитост, дакле, није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, на коју неосновано указује јавни тужилац у својој жалби.

Наиме, првостепени суд је јасно и аргументовано образложио због чега је прихватио део одбране окривљеног у вези предметне аутоматске пушке, муниције за исту и припадајућих оквира, а која одбрана окривљеног иде за тим да он није држао предметну пушку, муницију за исту и одговарајуће оквире, наводећи да немају везе са њим, с тим што је имао у виду и резултате доказног поступка, дакле, да су наведена пушка, муниција и оквири, према потврди о привремено одузетим предметима, одузети од окривљеног, да је предметна пушка марке “Застава”, модел “7ОАВ2” ватрено оружје са олученом цеви и функционално исправна, као и да су 60 метака, калибра 7,62x39 мм, који представљају муницију за ватрено оружје са олученим цевима, исправни у одговарајућем узорку, што произлази из налаза НЦКФ и исказа вештака Андрије Божовића, али је правилно нашао да таква одбрана није оспорена изведеним доказима, нити се из објективног понашања окривљеног може извући другачији закључак.

Стога, правилно је првостепени суд нашао да се воља и намера да неко држи неке предмете, не може подразумевати, већ мора произлазити из изведених доказа или из објективних чињеница, па се тако ни околност да је окривљени држао наведене предмете не може претпостављати, већ се иста мора доказати, а које чињенице ни околности, и по налажењу овог суда, нису утврђене током овог поступка, при чему је и сам окривљени негирао да је наведене предмете држао. Наиме, током кривичног поступка није испитан ниједан сведок из чијег би се исказа могло закључити да је окривљени држао предметну аутоматску пушку, муницију и припадајуће оквире, нити су изведени материјални докази који би такво нешто потврдили, као што су ДНК вештачење или пак идентификација папиларних линија окривљеног на предметном оружју, муницији или оквирима, а из којих доказа би се могло утврдити да је окривљени заиста држао наведене предмете или имао било какав контакт са истима,

нити је тако нешто утврђено из садржине других изведених доказа, као што су записник о претресању стана и других просторија или извештај о форензичком прегледу лица места са фотодокументацијом, те је одбрана окривљеног АА у овом делу правилно прихваћена од стране првостепеног суда. Приликом одлучивања, првостепени суд је правилно имао у виду и то да наведено оружје није пронађено у кући у којој окривљени живи са својом породицом, већ у кући у којој живи његов отац, а коју је окривљени напустио још 1999. године, да је оружје пронађено у просторији до гараже у којој је затечен окривљени, а која представља котларницу за грејање у кући у којој живи отац окривљеног, док кућа окривљеног није прикључена на исти катао за грејање, већ има своју посебну котларницу, па сама чињеница да је окривљени имао приступ наведеној просторији, није доказ да је баш он држао наведене предмете, тим пре што су у тој кући живели и живе и остали чланови његове породице који су такође имали приступ наведеној просторији, а на првом месту отац окривљеног, који и сада живи у тој кући, а који је и одвео полицијске службенике на први спрат куће у којој живи и показао им место у плакару где су се налазили припадајући оквири управо за пушку која је пронађена у његовој котларници. Приликом оцене одбране окривљеног у овом делу, правилно је првостепени суд имао у виду да је окривљени потписао потврду о привремено одузетим предметима, али, и по оцени овог суда, наведена потврда, сама за себе, а у одсуству других доказа, не упућује на несумњив закључак да је управо окривљени држао предметну аутоматску пушку, муницију и припадајуће оквири односно да је окривљени имао вољу и хтење да држи наведене предмете, сагласно претходно наведеним разлозима.

Следом наведеног, будући да је првостепени суд детаљно изложио садржину доказа који су изведени на главном претресу, те, приликом њихове оцене, аргументовано изнео које одлучне чињенице и из којих доказа је утврдио и зашто их је прихватио, чињенично - правни закључци првостепеног суда нису доведени у сумњу жалбеним наводима јавног тужиоца да је првостепена пресуда резултат погрешне оцене изведених доказа.

Уједно, у изјављеној жалби јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду оспорава став првостепеног суда да се у радњама окривљеног АА стичу обележја кривичног дела неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика, истицањем да се одредбе члана 42 став 5 Закона о оружју и муницији, на којима првостепени суд заснива своју одлуку, не могу применити код овог кривичног дела. Према наводима жалбе, Кривични законик и Закон о оружју и муницији Републике Србије не прописују шта се сматра већом количином оружја и муниције код кривичног дела из члана 348 став 3 Кривичног законика, већ наведено представља фактичко питање које се процењује у сваком конкретном случају, па примена аналогije са чланом 42 став 5 Закона о оружју и муницији, који прописује шта се има сматрати "мањом количином" за превоз оружја и муниције, у конкретном случају није оправдана, јер се ради о различитим заштитним објектима и различитом степену друштвене опасности код овог облика кривичног дела. Према ставу јавног тужиоца, како се у конкретном случају ради о ватреном оружју са олученим цевима, и то пиштољу и пушци, као и 24 бојева метка, калибра 7,65 мм "Browning" и 60 метака, калибра 7,62 мм односно да се ради о количини ватреног

оружја и муниције која може да угрози живот и тело огромног броја људи, то се не може радити о мањој количини оружја и муниције.

Разматрајући цитиране жалбене наводе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду у погледу околности да ли се у радњама окривљеног стичу обележја бића кривичног дела како му је то стављено на терет оптужним актом, по налажењу Апелационог суда у Београду, супротно жалбеним наводима јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, првостепени суд је правилно закључио да се у конкретном случају не ради о већој количини оружја у смислу одредбе става 3 члана 348 Кривичног законика, те је своју одлуку јасно и аргументовано образложио, а што жалбеним наводима јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду није доведено у сумњу. Наиме, правилно је првостепени суд имао у виду да Кривични законик, уз ово кривично дело, не одређује шта се има сматрати већом количином, а што ни Закон о оружју и муницији такође не чини уз одредбе о набављању и држању оружја из категорија А и Б, нити прописима о ношењу оружја из категорије Б, с тим да одредбама члана 42 став 5 овог закона, у делу о превозу оружја и муниције, одређује да се под малом количином оружја сматра до 5 цеви и до 500 комада муниције, те је правилан закључак првостепеног суда да се предметно оружје и муниција, за чије је држање окривљени оглашен кривим, не може сматрати већом количином у смислу цитираних одредби члана 42 став 5 Закона о оружју и муницији, па је стога, имајући у виду утврђено чињенично стање, и према ставу Апелационог суда у Београду, правилно нашао да није доказано да је окривљени држао већу количину муниције, како му је то оптужним актом стављено на терет.

Уједно, како током поступка није доказано да је окривљени држао аутоматско ватрено оружје са олученом цеви - пушку марке "Застава", модел "70АВ2", калибра 762 x 39 мм, видљивог фабричког броја ..., са једним оквиром и 30 бојевих метака, калибра 7,62 x 39 мм, типа "FMJ" и још један оквир са 30 бојевих метака, калибра 7,62 x 39 мм, типа "FMJ", чије држање није дозвољено грађанима, по становишту овог суда, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама окривљеног не стичу ни битни елементи кривичног дела из става 2 члана 348 Кривичног законика.

С обзиром на изнето, чињенично - правни закључци првостепеног суда нису доведени у сумњу жалбеним наводима јавног тужиоца, те је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва битна објективна и субјективна обележја бића кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика.

Оспоравајући првостепену пресуду и у делу одлуке о кривичној санкцији, јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду жалбеним наводима указује да је првостепени суд олакшавајуће околности на страни окривљеног погрешно вредновао, с обзиром на то да је коректно држање окривљеног пред судом дужност сваког појединца, па и окривљеног, те да је наведена околност само декларативног карактера, која се не може ценити као одлучујућа, нити иста може на било који начин допринети да се кривичноправна ствар чињенично у потпуности и ефикасно расветли, при чему се

окривљени у истрази бранио ћутањем, а тек на главном претресу пред судом изнео своју одбрану, којом је спорио држање пушке и 60 комада муниције, на који начин сигурно није допринео бржем и ефикаснијем расветљавању кривичног дела које му је стављено на терет, те остаје нејасно како је суд наведену околност ценио као олакшавајућу. Жалбеним наводима се посебно истиче да се изреченом казном затвора за извршено кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика у трајању од једне године не може постићи општа сврха изрицања кривичних санкција јер је првостепени суд дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, док, са друге стране, није довољно ценио количину муниције и ватреног оружја у конкретном случају, коју ју окривљени недозвољено држао, услед чега предлаже да се окривљени АА осуди на казну затвора у дужем трајању.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно утврдио и адекватан значај дао свим околностима из члана 54 Кривичног законика, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена. Наиме, као олакшавајуће околности на страни окривљеног, првостепени суд је правилно ценио чињеницу да окривљени фактички није спорио чињеничне наводе радњи дела за које је оглашен кривим, да се током кривичног поступка коректно држао, као и његове личне и породичне прилике тј. да је ожењен и отац једног малолетног детета, при чему је, као отежавајућу околност, правилно ценио ранију осуђиваност окривљеног, наиме, да је два пута осуђиван, те да је предметно кривично дело извршио у време проверавања по претходној осуди за истоврсно кривично дело, па је надаље имајући у виду све околности конкретног случаја, степен кривице и јачину угрожавања односно повреде заштићеног добра, правилно закључио да ће се у конкретном случају ефективном казном затвора у трајању од једне године, у коју казну затвора му се урачунава време проведено у притвору, као и новчаном казном у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела односно постићи ће се сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција предвиђене одредбама члана 4 и 42 Кривичног законика.

Дакле, овако одмерена казна, како главна, тако и споредна, довољна је и нужна, имајући у виду личност окривљеног и степен његове кривице, те ће се њоме, и по налажењу Апелационог суда у Београду, постићи сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика у оквиру опште сврхе кривичних санкција прописане чланом 4 став 2 Кривичног законика.

Стога, жалбени наводи јавног тужиоца којима се указује да се у конкретном случају не могу постићи циљеви генералне и специјалне превенције према окривљеном, односно да се на овај начин не може постићи сврха кажњавања и да окривљеног АА треба осудити на казну затвора у дужем временском трајању, оцењени су неоснованим.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је, на основу

одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-судски саветник
Татјана Аврамовић с.р.**

**Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**